

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com

או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "בא"

לפני המון שנים, חי בצפת יהודי פשוט שעבד את ה' יתברך בתמימות ולהט. תפילות הסיודור תמיד היו שגורות על פיו, אך מעבר לכך לא ידע דבר. ידיעותיו בתורה לא היו גדולות אבל תמיד היה מרבה במעשי חסד ונתינה לזולת. את המעשים הטובים הללו ניסה תמיד להסתיר מעיני הבריות. הוא היה אוהב לעשות את מעשיו בסתר מבלי שאיש ידע על כך. מידי לילה ולילה היה לו מנהג קדוש, להתעורר בחצות ולעשות תיקון חצות בבכיות ובתחנונים. הוא בכה על גלות השכינה וייחל והתפלל לגאולה. לילה אחד, כשסיים את תיקון החצות שמע האיש נקישות בדלת. "מי שם?" שאל האיש. "אלהיו הנביא" השיב לו הקול. היהודי התמים פתח את הדלת ולפניו ניצבה דמות הדורת פנים וקורנת. "בשמיים התרשמו מאוד ממעשייך הטובים. ולכן שלחו אותי אליך כדי שאפקח את עיניך ואלמדך סודות גנוזים בתורה". אמר אליהו הנביא לאיש התמים. האיש הנפעם הביט המום בדמותו הקורנת של אליהו הנביא. "בוודאי אשמח מאוד" ענה האיש לאליהו הנביא. "רק בתנאי אחד" ענה אליהו הנביא. "עליך לגלות לי את המעשה הטוב והמופלא שביצעת ביום הגיעך למצוות שבגללו בעיקר הוחלט לשלוח אותי אליך". היהודי התמים התבייש, הוא היה נבוך מהתנאי שהציב לו אליהו הנביא, ואכזבה קשה מילאה את ליבו. "אם כן לצערי לא אוכל לקבל את הצעתך. אאלץ לוותר על כל הסודות הגנוזים והלימוד איתך." אמר. "כל ימיי הדריכני אבי לצניעות מוחלטת והזהירני שלא אשתף איש במעשיי הטובים". כך אמר לי אבי "על מצוות שאתה עושה צריך לדעת אך ורק ה' יתברך בעצמו". "אינני יכול לשתף אותך במעשיי ולכן נאלץ אני לוותר על הלימוד איתך". התנצל האיש בפני אליהו הנביא. כאשר הרים את עיניו נעלמה דמותו של אליהו הנביא. הוא התיישב על הרצפה ומעיניו ירדו דמעות. מצד אחד היה גאה בעצמו שעמד בניסיון והקשיב לאביו, לא לספר לאיש את מעשיו הקדושים ולהישאר צנוע ובעל ענווה. אך מצד שני, הוא הפסיד ללמוד עם אליהו הנביא סודות קדושים ורזי תורה. בנתיים בעולמות העליונים הזדעזעו ולא האמינו כאשר שמעו שהאיש התמים העדיף להפסיד לימוד מאליהו הנביא ולא לספר את מעשיו ולהישאר צנוע ובעל ענווה. הדבר עוד יותר העלה את ערכו של היהודי התמים והפשוט. ובשמיים החליטו שאליהו הנביא ירד שוב פעם להתגלות לאותו איש פשוט, וללמד אותו סודות תורה גנוזים מבלי שום תנאי, כי ראו כמה מעשיו של האיש באמת לשם שמיים ולא לשם גאווה וכבוד. ולמחרת באמת כך היה, בלילה, שמע האיש שוב דפיקות בדלת, בעת שסיים לערוך תיקון חצות. היה זה כמובן אליהו הנביא, מאותו הלילה נעשה אליהו הנביא אורח קבוע בביתו של האיש היהודי מצפת. בכל פעם לאחר חצות הלילה, הגיע ולימד את היהודי הפשוט תורה. בתוך תקופה קצרה עלתה רמת ידיעתו בתורה של היהודי לגבהים מרומים. הוא נעשה תלמיד חכם עצום ובעל סודות גנוזים. אך הוא המשיך להישאר צנוע ועניו, ולא הראה שום בקיאות ושום צדקות בתורה הקדושה. עד יום מותו לא ידע איש על השינוי העצום שעבר עליו. ואף אחד לא ידע על מעשיו, הוא המשיך להישאר איש פשוט וצנוע. לאחר שנפטר ועלה למרומים, ביקשו בבית דין של מעלה להעניק ליהודי הזה הזדמנות נוספות, שהרי לא התפרסם שמו בעולם הזה, כל מעשיו הטובים היו בסתר וידיעותיו בתורה היו רק לעצמו ולא התפרסם שמו ותורתו בעולם, ולכן הורידו את נשמתו לעולם הזה פעם נוספת, הפעם כצדיק גדול ששמו התפרסם בכל

העולם, ואף ילכו אחריו חסידים רבים. והצדיק הגדול והקדוש שקיבל את הנשמה של אותו יהודי צדיק מצפת היה לא פחות ולא יותר "הבעל שם טוב הקדוש" שאין איש שלא שמע עליו, זכותו תגן עלינו אמן..

השבוע ד' שבט, יום חמישי, היתה ההילולה של הקודש קדושים סידנא בבא סאלי. אין אחד שלא שמע על הצדיק הקדוש בבא סאלי, נביא עליו כמה סיפורים ידועים אך יפים. כאשר הגיע הבבא סאלי לארץ ישראל הגיעו במיוחד להקביל את פני הצדיק. אחד מהבאים היה השר שטרית שרצה לכבד את הבבא סאלי ולקחת אותו עימו ברכב לעיר הקודש. הבבא סאלי שאל את שטרית האם הרכב שובת בשבת? שטרית ענה "לא" מחילה מהצדיק הרכב נוסע בשבת. הבבא סאלי אמר "אם כך אסע באוטובוס". עלה הבבא סאלי על האוטובוס לירושלים ושקע בתלמודו. לפתע הבחין הבבא סאלי שהגיע זמן מנחה וביקש מהנהג שיעצור בצד הדרך כדי שהוא יוכל להתפלל מנחה. הנהג שמע את הבקשה המוזרה ואמר "אוטובוס אינו מונית, אם תרצה לעצור היכן שבא לך תיקח מונית, אני אוטובוס יש לי לוחות זמנים ואנשים להוריד." הבבא סאלי שמע את הדברים שתק וביקש לרדת בתחנה הבאה. הבבא סאלי ירד והתחיל להתפלל מנחה. לאחר כמה דקות שסיים להתפלל התקדם לכיוון התחנה על מנת לחכות לאוטובוס לירושלים. והינה איזה פלא. בדיוק בתחנה יש אוטובוס לירושלים. הוא עלה והתכוון לשלם אך לפתע שם לב שהנהג אותו נהג והאנשים אותם אנשים. הוא שאל מדוע חיכו לו והם אמרו לו שהאוטובוס לא מניע והמנוע הלך ומחכים לאוטובוס חלופי. הבבא סאלי ביקש מהנהג להניע אך הנהג ענה לו שהם ניסו כמה פעמים ופשוט הלך האוטובוס. הבבא סאלי ביקש ממנו לנסות שוב. והינה איזה פלא. איך שהנהג ניסה להניע האוטובוס הניע ללא שום בעיה. הנהג וכל האנשים ראו איזה איש קדוש הבבא סאלי והנהג אף ביקש את סליחתו שלא חיכה לו. לימים מספרים בדרך צחוק שהבבא סאלי אמר על אותו מקרה "מפליא אותי מדוע הנוסעים האחרים שהיו באוטובוס לא ירדו להתפלל איתי מנחה כי אז היה לי לפחות מניין".

וידוע המעשה עם הבבא סאלי שהגיע בחודש תמוז בשיא הקיץ לעיירה שלא היה בה מקווה. וכאשר שאל לטהרה והקדושה באותה עיירה התביישו האנשים לגלות לו שאין מקווה לנשים. הבבא סאלי ציווה עליהם להתחיל לבנות מקווה חדש. האנשים לא הבינו, כיצד מקווה חדש? הרי צריך מי גשמים ועכשיו חודש תמוז ושיא השרב והחום. הבבא סאלי חזר על דבריו וביקש מהם לבנות מקווה ושה' יעזור. הם כמובן לא התווכחו עם הצדיק, החלו בבניית המקווה. כאשר סיימו קראו לבבא סאלי. הגיע הבבא סאלי הסתכל על המקווה ואז הסתכל על השמיים ואמר "בורא עולם אתה צויתנו לחיות בקדושה וטהרה, אנו חפצים לעשות רצונך הינה בנינו מקווה על מנת שנוכל לטבול בו עשה נא למען שמך הגדול". הבבא סאלי עוד לא סיים להגיד את הדברים וגשם חזק החל לרדת ולמלא את המקווה במי גשמים. אך לאחר מכן התברר שיש חומרה שלא נלקחה בחשבון כאשר בנו את המקווה ויש מחלוקת על המקווה האם כשר או לא. הבבא סאלי מיד אמר וגזר עליהם לרוקן את מי הגשמים. היו שניסו להסביר לבבא סאלי שאומנם יש מחלוקת אבל לפי מידת הדין וההלכה, שהמקווה גשר לטבילה. אבל הבבא סאלי התעקש ואמר לרוקן את המים. מהר מבלי להתווכח רוקנו את המקווה. הבבא סאלי שוב נעמד מול המקווה ואמר "ברצוננו לטבול במקווה ללא שום מחלוקת אנא הורד לנו גשם" ושוב פעם העננים לא איחרו להגיע וגשם חזק ירד על המקווה והמים התמלאו שנית בחודש תמוז.

השבוע ב' בשבט היתה ההילולה גם של רבי זושא מאניפולי, תלמידו של המגיד ממזריטש, ממשיך דרכו של הבעל שם טוב הקדוש. לרבי זושא היה אח בשם הנועם אלימלך. היה להם רוח הקודש, הם היו רואים אדם שחטא בלילה באיזה חטא, היו הולכים לידו ובמקום להוכיחו על מעשיו ולעוררו בתשובה היו עושים זאת בדרך אחרת. הם היו הולכים לידו ואז אחד מוכיח את השני, רבי זושא אומר לאחיו הנועם אלימלך "כיצד עשית כך וכך, זה עבירה חמורה..". וממשיך לפרט לו את העבירות שאותו אחד עשה. ואותו אחד שהיה שומע זאת היה מצטער בליבו כיצד גם הוא חטא בעבירות האלה וכאשר שמע את העונשים שיקבל החל להתחרט ולחזור בתשובה, כך הם היו מעוררים אנשים בתשובה. בעל התניא, רבי שניאור זלמן מלאדי ביקש ממנו הסכמה לספרו "תניא". ומספרים כאשר הגיעו למגיד ממזריטש (ממשיך דרכו של הבעל שם טוב) לקבל ברכה ועצה כיצד לברך על הרעה כשם שמברכים על הטובה. שלח אותם המגיד ממזריטש לרבי זושא מאניפולי. כאשר הגיעו לרבי זושא אמר להם רבי זושא "מצטער איני יכול ללמד אותכם כיצד לברך על הרעה, כי מעולם לא היה לי רע, בחיים שלי לא ידעתי מה זה רע". והדבר חזר על עצמו כאשר שאלו את המגיד ממזריטש כיצד להתמודד עם היסורים, אמר להם לכו לרבי זושא, הוא ילמד אתכם כיצד להתמודד עם היסורים הקשים. הלכו אליו ושוב ענה להם רבי זושא "איני יכול לעזור לכם, אין לי ייסורים". רבי זושא היה איש קדוש מאוד, פעם אחת נשלח אליו אדם שרצה להתמודד עם המחשבות הרעות, כיצד להשתלט על מחשבות לא טובות. הוא עשה דרך ארוכה ובסוף הגיע אל רבי זושא. אך כאשר דפק בדלת ביתו של רבי זושא, רבי זושא לא ענה לדפיקות בדלת, ואף לא פתח לו אותה. רק לאחר כמה שעות פתח את הדלת ושאל את האיש לרצונו. "ברצוני לדעת כיצד לא לחשוב מחשבות לא טובות וכיצד להשתלט על המחשבה." ענה לו רבי זושא, "מצטער לא עכשיו, עכשיו אתה לא נכנס ותחזור בפעם אחרת." הסביר לו האיש שעשה מרחק עצום ביותר בשביל לקבל עצה זאת. הסביר לו שוב רבי זושא "מצטער אבל אני בעל הבית ואתה לא נכנס עכשיו לקבל עצה. פעם אחרת תגיע". האיש היה מאוכזב וכועס וחזר לרב ששלח אותו לרבי זושא. הרב שאל את האיש האם קיבל את העצה של רבי זושא, והאיש הכועס ענה "לא, לא רק שלא קיבלתי עצה הוא גם לא הסכים להכניס אותי לביתו." חייך הרב ואמר לאיש הכועס "עוד לא הבנת מה העצה שנתן לך רבי זושא הקדוש? הוא ענה לך שאתה לא נכנס כי הוא בעל הבית והוא קובע מי נכנס ומי לא. רבי זושא התכוון להגיד לך שאתה בעל הבית למחשבות שלך, אתה תחליט איזה מחשבות לחשוב ואיזה לא, ואומר רבי נחמן אין שתי מחשבות במקביל, כאשר אתה חושב על משהו ופתאום על משהו אחר אז המחשבה הראשונה נעלמת ומחשבה אחרת מחליפה אותה, כך בעצם אתה יכול להחליט מה לחשוב ומה לא, אתה בעל הבית לעצמך ולמחשבות "הרהורי עבירה קשים מעבירה" ראשי תיבות "מעקה" אדם צריך להשים מעקה לגג, מצווה לעשות מעקה. ואין הגג של האדם אומר הבן איש חי, אלא ראשו. ולכן ישים לעצמו מעקה לראשו למחשבות. ומחשבה אותיות "בשמחה" תחשוב טוב יהיה טוב.

עני מרוד היה רבי זושא, אך על דבר אחד הוא לעולם לא וויתר, לשמח את אשתו בחגים. אט אט קיבץ פרוטה לפרוטה וכשהצטבר בידו סכום כסף מיהר לרכוש חתיכת בד משובחת. "הנה לך" הגיש את הבד לאשתו, "כעת תוכלי לגשת אל החייט ולתפור לך שמלה חדשה לכבוד החג". ערב החג הגיע, ורבי זושא הבחין שהרבנית לא לובשת את השמלה החדשה ופניה עצובות. "מה אירע?" שאל רבי זושא, "היכן השמלה החדשה שלך?" הרבנית התביישה ולא ענתה, רבי זושא ביקש שתסביר לו היכן השמלה ומדוע היא עצובה. והיא

סיפורה "כאשר באתי אל החייט לקבל את השמלה המוכנה שמעתי אותו נאנח עמוקות. הוא סיפר שאשתו הרגע יצאה מהחנות כועסת ועצובה שהוא תופר לכולם שמלות ורק לה מעולם לא תפר שמלה ולא הביאה לה מתנה. "לא חשבתי פעמיים" סיימה הרבנית את סיפורה. "לקחתי את השמלה והענקתי אותה במתנה לחייט כדי שיוכל להעניק לאשתו לכבוד החג ולשמחה. וכך בעצם עשיתי גם שלום בית ביניהם." חייך רבי זושא ואמר "היה זה מעשה אצילי מצידך". "אך האם שילמת לחייט את התשלום המגיע לו עבור עבודתו וטירחתו?" "תשלום עבור עבודתו?! צעקה האישה. "הרי נתתי במתנה את השמלה ולא קיבלתי ממנו מאומה". "נכון, אך החייט עבד קשה במשך השבוע עבורך כדי שיוכל להתפרנס. במחשבה שלו הוא תפר את השמלה עבורך ולא עבור אשתו, הוא ציפה לשכר עבור טרחתו." "האם הוא אשם בכך שהחלטת להעניק את השמלה במתנה לאשתו?" הרבנית לא התמהמה, היא מיהרה ושילמה לחייט את שכרו.

יש דבר תמוה, בהתחלה רואים שבני ישראל יצאו ברכוש קטן ומיהרו לברוח, והרי ה' הבטיח לנו שנצא ברכוש גדול אז כיצד זה מסתדר עם הבטחת ה' לאברהם? אז מספרים על שתי מדינות שהיו במלחמה על שטח מסוים. והמלחמה התקיימה ללא הכרעה. לימים בא אחד מראשי המדינות הסמוכות ואמר "עד מתי תלחמו וישפך דם נקי, אני מציע לכם שכל אחד ייקח נציג מטעמו, וילחמו שניהם בלבד, והמדינה שנציגה ינצח תקבל את השטח". שמעו זאת הצדדים וקיבלו את ההצעה. ואכן נקבע יום לקרב, כשכל צד בוחר לו לוחם מטעמו. התכנסו ראשי המדינות משני הצדדים באצטדיון בעיר ניטרלית, נכנסו שני הלוחמים, אחד חזק שמן וגבוה, והשני לוחם רזה ונמוך, והחלו להילחם זה בזה, כשעל המנצח להטיל את חברו לבור שנמצא בסוף המגרש. תוך כדי הקרב הצליח הלוחם השמן והענק להרים את הלוחם השני והרזה על גבו, והחל לרוץ איתו לכיוון הבור כדי לזרוק אותו ובכך לנצחו, אך להפתעת כולם ברגע האחרון לפני שהגיעו לבור חמק הלוחם הרזה מגב הלוחם השמן ותפס בזריזות את הלוחם השמן ודחף אותו לבור ובכך הוכרעה המלחמה ארוכת השנים. וכך גם ביציאת מצרים.. ה' נתן למצרים לסחוב את כל רכושם עד ים סוף, ולאחר קריעת ים סוף בני ישראל קבלו את הרכוש הגדול כפי שהובטח לאברהם אבינו, "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול". לכן ה' עשה איתנו חסד בכך שאומנם יצאנו עם רכוש קטן ממצרים, אך לקראת ים סוף המצרים טבעו וכל רכושם הרב היה בידינו, יצא מכך שהם סחבו את רוב הרכוש עבורנו, ומכאן אנו רואים את גודל אהבתו ורחמנותו של ה' אלינו, ועלינו לא לשכוח להודות לו תמיד, שנזכה ללכת בדרך האמיתית, ולאהוב כל יהודי ולקרבו לה' ונזכה לגאולה השלמה אמן.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

הבעל שם טוב אומר :

"עיקר החסידות היא תיקון המידות ויקרותו של היהודי הפשוט"

שבת שלום ומבורך